

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΑΝΡΙ ΝΤΕ ΦΟΡΖ

Ο ΦΥΛΑΞ ΑΓΓΕΛΟΣ

Ο Ξεύγος Παρνελέ έμεινε σέ μίαν έξοχη τής Νορμανδίας. Τώρα τελευταία, κάθε φορά πού έπήγαινα νά περάσω μερικές ήμέρες κοντά τους, διασκεδάσε πολύ με τις...

καταντήσει έρεϊνιο από τά γερατειά. Ούτε γεννάει παιδιά, ούτε γάλα δίνει. Έχει καταντήσει σιστός μετλάξ. Κι' όμως ή γυναίκα μου λυπάται νά τή σφάζουμε. Έστω, νά μη τήν σφάζουμε, μπορούσαμε όμως νά τήν πουλήσουμε σέ κανένα θρηιοτροφείο, άτ' αυτά πού περνούν τότε. πότε άτ' τήν πόλι.

Μόλις άκουσε τά τελευταία του λόγια ή κυρία Παρνελέ διαμαρτυρήθηκε με φωνή :

— Άσπλαχνε ! Άκούξ σέ θρηιοτροφείο τήν καϊμένη τή Ντορίνα μας !

Και με τό γέρι της εγάδισε άλλά τή ξεγαβαλιωμένη ραχοκοκαλιά του γέριου ζώου.

— Ο κ. Παρνελέ όμως εσπνέχισε τó τρωπάρι του :

— Άσπλαχνος σου λέει ! Δέν είμαι άσπλαχνος, μά δέν είμαι δά και γελοίος !

Θέλησα νά επέμβω και νά τούς συμβιβάσω.

— Υπερβάλλετε τά πράγματα, αγαπητέ μου κύριε Παρνελέ, τού είπα.

— Δέν τά υπερβάλλω καθόλου. Ξερετε σέ τί σημείο φθάνει ή παράξενη άγάπη τής γυναίκας μου σ' αυτό τó ζώο ;

— Η Κα Παρνελέ τού έγεννε νά σταματήσει, μά εκείνος είχε πειά περισσοί.

— Όχι, φώναξε, σέ παρακαλώ, θά τά πώ όλα... Λοιπόν, έξακολούθησε, απειθυνόμενος σέ μένα, δέν ξερετε ως πού φθάνει ή άγάπη τής γυναίκας μου γιά τήν κατσίκα καί σάς φαίνεται παράξενο πού γρινιάζω. Μά δέν βαστώ τά παράξενα.

Τής λέω :—Βρε γυναίκα έχει κάθε πράγμα τά όριά του. Άγαπάς τήν κατσίκα, τή λυπάσαι, μά τί νά γίνει ; Έγερσε. Φυσικός νόμος. Άν τήν εσφάζαισε θά τήν εδγάτουμε από τά βασάνα. Δέν θέλεις νά τή σφάζουμε, έχει καλώς, άμύλλη τήν όμως στό περβόλι καί κούταξε τή δουλειά σου ; Μά πού ν' άκούση ;

Όλο με τή Ντορίνα άσχολεύεται. Έπειδή ή Ντορίνα δέν έχει πειά δόνημα κι' ούτε μπορεί νά σταθή στό πόδια της νά βοσκήση, ή γυναίκα μου τής μαζεύει χόρτα καί τής τά περνά από τή μηχανή πού κόβουν τόν κιά, γιά νά τή θρέψη. Τις προάλλες τήν έπήγε στόν κτηνάρο γιά τά μάτια της. Ό κτηνάρος—ταραλατόνι είνε όλα τους — τής έθωσε κάτι σιμάλες καί κάθε πρωί ή κυρία κ' ένα σταγονόμετρο ρίχνει στάλες στό σδιναμένα μάτια τής Ντορίνας... Μά δέν ξερετε καί τó άλλο :

— Μά σιπάστε, τέλος πάντων, αγαπητέ μου ! διαμαρτυρήθηκε ή Κα Παρνελέ.

— Νά σιπάσω ; γιατί νά σιπάσω ; Θα τó πώ καί θά τó φωνάξω, πώς άγόρασε καί γυλιά τής κατσίκας. Μάλιστα, κύριε, τώρα είστε οεις έδώ, είδ' άλλως ή Ντορίνα, ή γερωκατσίκα, θά φοροόσε τά γυλιάμα της, πού τά παραγγέλαμε, παρακαλώ, έπίτηδες γι' αυτή ! Έξιδά'

— Μά σιπάστε, τέλος πάντων, αγαπητέ μου ! διαμαρτυρήθηκε ή Κα Παρνελέ.

— Νά σιπάσω ; γιατί νά σιπάσω ; Θα τó πώ καί θά τó φωνάξω, πώς άγόρασε καί γυλιά τής κατσίκας. Μάλιστα, κύριε, τώρα είστε οεις έδώ, είδ' άλλως ή Ντορίνα, ή γερωκατσίκα, θά φοροόσε τά γυλιάμα της, πού τά παραγγέλαμε, παρακαλώ, έπίτηδες γι' αυτή ! Έξιδά'

— Μά σιπάστε, τέλος πάντων, αγαπητέ μου ! διαμαρτυρήθηκε ή Κα Παρνελέ.

— Νά σιπάσω ; γιατί νά σιπάσω ; Θα τó πώ καί θά τó φωνάξω, πώς άγόρασε καί γυλιά τής κατσίκας. Μάλιστα, κύριε, τώρα είστε οεις έδώ, είδ' άλλως ή Ντορίνα, ή γερωκατσίκα, θά φοροόσε τά γυλιάμα της, πού τά παραγγέλαμε, παρακαλώ, έπίτηδες γι' αυτή ! Έξιδά'

έσειξ, άκούσατε πούθενά γίδα με ματογάλατα... Έ λοιπόν, ή Ντορίνα μας φορεί γυλιά. Τόν χερμίνα της φοροόσε καί παιλουόδα στις πλάτες... Κι' όταν ψηρήση...

— Μά τί λόγια είν' αυτά, αγαπητέ μου ! τόν έπάλασαν ή κυρία Παρνελέ.

— Δέν είμαστε καλά, γυναίκα ! Πώς θές νά τó πώ. Τά ζώα φορούν, οί άνθρωποι πεθαίνουν. Όταν λοιπόν ψηρήση ή Ντορίνα, ή γυναίκα μου θά τής φτιάση καί μυνημό. Δέν είνε γελοίο ;

— Δέν είνε καθόλου γελοίο, φίλε μου, τόν δέχομεν ή Κα Παρνελέ. Σού είπα : Η Ντορίνα είνε τó γουρι τού σπιτιού μας, ό φύλακας τής εὐτυχίας μας, ό καλός μας άγγελος.

— Καταλαβαίνετε έσεις τίποτ' άτ' αυτές τίς άνοησίες ; μ' ερώτησε ό κ. Παρνελέ.

Έγώ όμως έκαταλάβαινα καί πολύ μάλιστα, γιατί έτιχε νά ξερω τόν λόγο τής εϋγνωμοσύνης τής Καρ Παρνελέ πρós τó γέριου αυτό ζώου.

Ό κ. Παρνελέ δέν ήταν κακό, μά άπας έκαταλάβατε από τή γρινία του, ήταν δεξέθιμος καί παράξενος. Τά πρώτα χρόνια τού γέριου τού ή Κα Παρνελέ, άπορη καί πολύ χαριτωμένη, ίστέρεφο άρετές θλίψεις από τή συμπεριφορά τού άνδρός της. Μιά γυναίκα πού θρόσεται σέ τέτοια ψυχολογική κατάσταση είνε προδιατεθειμένη νά πάση φίλο. Καί στήν Κα Παρνελέ παρουσιάσθηκε ό περιουσιός αυτός τó πρόσωπο ενός νέου. Συναντήθηκαν πολλές φορές στόν περίπατο καί μία μέρα ό νεαρός έκείνος θήκε τήν εύκαιρία νά τής έκφράση τó αίσθημά του. Η σέσεις τους γιά πολύν καιρό ήσαν πλατωνικές. Μά κάποια μέρα ό νέος τής έζήτησε ένα ιδιαίτερο ραντεβού καί ή Κα Παρνελέ, ύστερ' από άρεταίν ήμερών διαταχυμός, τούδωσε τήν ύπόψη τής. Θα τόν συναντούσε τήν επομένη.

Κατόπιν αυτού ή Κα Παρνελέ προετοίμασε τά πράγματα, ώστε νά υποθέσει νά λείψη τó άπόγευμα τής επομένης ήμερας μερικές ώρες νά πάη στό ραντεβού της. Ό κ. Παρνελέ δέν άποτειθήκαε τίποτ. Τό πρωί τής ήμερας τού ραντεβού τó Ξεύγος Παρνελέ έπαιρνε τόν καφέ του στήν αλλη. Η Ντορίνα — μόλις τήν είχαν πάρει, κατσίκά ακόμα ζοηρό καί χαριτωμένο — έταγύριζεν άνάμεσα στό πόδια τους, ζητώντας χάδια. Σε κάποια στιγμή έλλησίασεν ή ύπερήτρια κι' έζήτησε από τήν Καν Παρνελέ νά τής δώση λερτά νά φρονίση κάτι. Η Κα Παρνελέ άνοιξε τήν τσάντα της, μά ό διάβολος έβαλε τήν όφθα του καί τήν στιγμή πού έβγαξε τά λερτά, έπεσε μέσ' από τήν τσάντα τó ραβασάκι πού τής είχε στείλει ό νέος καί τής ζήτησε τó ραντεβού. Έκαμε νά τó πάση, μά, γιά κακή τής τύχη, τó ραβασάκι έπεσε μπρός στό πόδια τού άνδρός της.

— Τι είνε αυτό τó χαρτί πού σπύτασε ; ερώτησαν ό κ. Παρνελέ, κι' έσκιψε νά πάση τó γράμμα. Η Κα Παρνελέ ήταν χαμένη. Μά ύσπου νά σκίση ό κ. Παρνελέ, ή Ντορίνα έπρόφθασε, άσπαξε στό στόμα της τó ραβασάκι, τó έμασσούισε καί τó καταπάη !

— Τι λάμαργο ζώο, πού νά τó πάη ό διάβολος ! έβλαστήμησαν ό κ. Παρνελέ. Καί νά τής πός τ' άφινομε νηστικό ;

— Δέν θαρούσαι ; είπε γελώντας προσοχητά ή Κα Παρνελέ, πού ξαναβόηκε άμέσως τήν ψυχραμία της. Ένας λογαριασιός τής μοδίστας ήταν...

Τό επεισόδιο αυτό έκαμε τήν Καν Παρνελέ νά σκεφθί. Μστάνοιμος γιά ότι σκεπτότανε νά κάμη. Δέν έπήγε τήν ήμερα εκείνη, ούτε καί καμιαν άλλη, στό ραντεβού, άπέφυγε άρετόν καιρό νά συναντησόν τόν έπικίνδυνο νέο, άφροιάθηκε στόν άνδρα της, έσυνήθισε τίς ιδιοτροπίες του κι' από τότε, μ' όλες τίς μικρογρινίες, πού ήσαν καί μία διασκεδαστική παικασία στήν ήρεμη συζύγη τούς ζωή, τó Ξεύγος Παρνελέ έζησεν εὐτυχισμένο.

Η Ντορίνα είχε γλυτώσει τήν Καν Παρνελέ από τó παραστράτημα καί τήν άτμια.

Έξόντας αυτή τήν ιστορία έκαταλάβαινα πόσο δίκιο είχε ή Κα Παρνελέ λέγοντας :

— Τήν καϊμένη τή Ντορίνα ! Σ' αυτή χρωστοίμε τήν εὐτυχία μας ! Είνε ό φύλαξ άγγελός μας !

Μία μέρα έρθηκε τήν εύκαιρία νά τής έκφράση τó αίσθημά του...